

god Udvikling. Afdøde Direktør Hauberg fra Arbejdsgiverforeningen var ogsaa en varm Tilhænger af denne Bestemmelse, og at den nuværende Formand begynder at tale om noget andet, angaar ikke, hvad der hidtil har været gældende. Men hvorfor har disse Lønninger her i Landet altid været holdt saa langt nede, at de aldrig har været nogen Norm for den Løn, der skulde udbetales til det paagældende Fags Arbejdere. Derfor, kan jeg sige for mit eget Fags Vedkommende — og ogsaa for en Række andre Fag, tror jeg —, arbejder man ikke i noget Tilfælde for den mindste Løn, men som Regel altid derover ved fri Overenskomst mellem Arbejder og Arbejdsgiver. Og nu kommer Regeringen med dette Forslag og siger: Ja, det kan være meget godt, men det kan I nu ikke faa Lov til; hvis en af disse dygtige, mere udviklede Arbejdere bliver arbejdsløs og henvender sig til sin Kasse om Hjælp, og der saa kommer Anvisning paa Arbejde, saa skal denne effektueres, og saa skal den paagældende ikke have Lov til fortsat at oppebære Betaling for den Duelighed og Dygtighed, han har tilegnet sig, men han skal tvinges ned paa en Løn, der faktisk er under den, der betales i hans Fag. Det forekommer mig, at enten vi tilhører det konservative Parti eller Venstre, saa maa vi dog, naar der skal lovgives paa dette Omraade, lade et saadant Rum staa aabent for de Parter, som det drejer sig om, nemlig Arbejdere og Arbejdsgivere, og ikke indføre den Slags Bestemmelser. Vi skal ikke her, forekommer det mig, gribe ind paa Lønningssomraadet; i hvert Fald bliver det saa noget nyt, som vi aldrig tidligere har beskæftiget os med. Jeg tror ogsaa, at Arbejdsgiver- og Arbejderorganisationer endnu igennem mange Aar selv vil være i Stand til at klare disse Forhold uden at behøve at henvende sig til Rigsdagen derom, men jeg skal ikke nægte, at jeg jo er blevet noget betænkelig ved at se, hvad den nuværende Formand for Arbejdsgiverforeningen har udtalt om disse Love. Det er ikke ret langt, og jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse læse det op: „Hr. Langkjær rettede først et voldsomt Angreb paa Lovgivningen om Arbejdsløshedsunderstøttelse og Arbejdsanvisning. Arbejdsløshedskasserne var efter hans Formening blevet et Vaaben for Arbejderne i den faglige Be-

vægelse. Saaledes som Kasserne administreredes, smeltede de sammen med Fagforeningen, medens de burde have virket i intim Tilknytning til Arbejdsanvisningen. Arbejdsløshedsunderstøttelsen har forvrænget de naturligste Forestillinger, et Menneske kan have. Arbejdet bliver ikke en Velsignelse, men en Straf. Arbejdet søger man ikke, og gør man det, saa er man en Forbryder mod det Kammeratskab, der er indgaaet for at sikre Arbejderne som den eneste privilegerede Klasse i Landet“. At tænke sig, at disse Udtalelser fremkommer fra en Mand, der staar i Spidsen for en saa vigtig økonomisk Organisation som Arbejdsgiverforeningen, med den Magt, denne i Virkeligheden har! Men af dette fremgaar det jo tydeligt nok, at den højtærede Regering i Forvejen har været klar over, at man fra den Side saa paa Lovforslaget paa den Maade, som Tilfældet er. Men det er jo saa langt fra at være i Overensstemmelse med de virkelige Forhold. Der føres endogsaa en meget effektiv Kontrol med Arbejdsløshedskasserne, der er fuldkommen uafhængige af Fagforeningerne, de har ikke noget som helst med dem at gøre. Jeg kan se det paa mit Kontor. Man ringer ikke en Gang mere fra Inspektøren, men sender en eller to af Embedsmændene, der saa forlanger at efterse Regnskaberne; man fører uanmeldt Kontrol. Jeg synes, at det er ret naturligt, at man gør det. Men hvor kan en Mand, der staar i Spidsen for en saa mægtig Organisation, paastaa, at en saadan Kontrol ikke føres, og at der foregaar Misbrug fra Fagforeningernes Side? Jeg har just nævnt, at Arbejdsløshedskasserne i Virkeligheden virker som en Klods om Benene paa de organiserede Arbejdere, fordi det, at de skal skaffe de mægtige Midler til Veje dertil, hindrer dem i at skaffe sig den fornødne Støtte til deres økonomiske Kamp. Jeg synes, at man efter en saadan Udtalelse virkelig maa forbauses over, at vi ikke er kommet længere i 1921, og jeg forstaar meget vel, at alle de ærede Repræsentanter, der ikke er direkte inde i denne Sag, efter at man fra den Side har faaet en saadan Udtalelse, kan se med skeptiske Øjne paa Arbejdsløshedskasserne. Den ærede sidste Taler, det ærede Medlem Hr. Rudfeldt, omtalte netop, at der var en vis Uvillie i Befolkningen mod Kasserne. Men hvorfor fremkommer en saadan